

nes det mig, at der i det omtalte Forhold er tilstrækkelig Grund til at lade dem bestaae for de kongerigste. Jeg skal i denne Henseende tillade mig at minde om, at de Beboere, som det nærmest vil komme til at gaae ud over, nemlig Beboerne af Vesterlands-Føhr og Amrom, have lige siden den Tid, da de bleve knyttede til Kongeriget, hvad der saavidt man veed, stete i Dronning Margrethes Dage, altid udmærket sig ved en stor Hengivenhed for Kongeriget. Da de i forrige Aarhundrede bleve lagte ind under slesvigsk Lovgivning og Bestyrelse, var det ifølge deres eget Ønske, at de igjen bragtes i den gamle Forbindelse med Kongeriget. I Oprørstiden for 10 Aar siden sendte de med Føre deres Skatter til Ribe Amtstue, naaget de dengang vare forpligtede til at sende dem til Østerlands-Føhr og Rendsborgs Hovedkasse. Ogsaa senere have de paa mange Maader lagt deres troe danste Sind for Dagen; de have f. Ex. ansøgt om at faae en Præst, der kunde prædike Dansk, og en Skolelærer, der kunde undervise paa Dansk, men de have kun havt liben Tak derved, de have ikke naaet deres Ønske og skulde endog have været multerede, fordi de havde overtraadt Stempel-papirsforordningen. Dengang da der var Tale om en anden Ordning af de blandede Districter, vare de den første Deel af de kongerigste Beboere, som udtrykkelig frabad sig at komme ind under slesvigsk Lovgivning og Bestyrelse. De have altsaa ved flere Leiligheder, vist deres troe Sind mod Kongeriget, og det synes mig derved, at dette ikke nu burde lade fremkomme en Alighed, hvorved de bleve flettere stillede end deres slesvigste Naboer. Jeg mener, at Kongeriget saameget mindre bør gjøre det, som

det kun er en Ubethdelighed, hvorom der for Kongerigets Vedkommende er Tale. Befolkningen paa Vesterlands-Føhr og Amrom udgjør ikke mere end omtrent 2800, og efter hvad der er mig sagt, vil det aarlige Udskrivningsmandskab deraf ikke beløbe sig til mere end en halv Snees Mand. Det er jo desuden kun i Fredstid man skal undvære dem; i Krigstid, naar det egentlig gjælder, ere Beboerne jo forpligtede til at stille det fornødne Mandskab. Jeg haaber derfor, det ærebe Folkething vil gaae ind paa de stillede Endringsforslag, idetmindste paa de subsidiaire, der kun omfatter Vesterlands-Føhr og Amrom, hvorimod det principale tillige omfatter Roms-Sønderland og Rist. Med Hensyn til de to sidstnævnte Steder kunde der opstaae nogen Betænkelighed, fordi Frihederne der have været de kongerigste Beboere berøvede siden 1802. Smidlertid er det jo, efter hvad jeg har anført, neppe billigt, at denne Alighed vedbliver at bestaae, og her er det jo et endnu mindre Offer, der skal bringes, idet der nemlig kun er omtrent 900 Menneffer paa disse Dele af Verne. I hvert Fald er det meget uheldigt, at af 2 Naboer skal den, der boer paa Kongerigets Grund, føle sig trykket af Værnepligten, medens den, der boer paa slesvigsk Grund, er fri derved. Med Hensyn til den ærebe Ordførers Udtalelse glæder det mig meget, at han ganske billiger Grundtanken i mine Endringsforslag (Tj. cher ning; Sa, men det gjør Udvalget ikke), og hvad det angaaer, at han havde nogle formelle Betænkeligheder derved, troer jeg rigtignok ikke, at disse have den Betydning, han vilde lægge deri. Han erklærede, at det var betænkeligt at lægge disse Dele ind under Slesvigs Lovgivning.